

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (šiesta komora)

z 5. júla 2012 (*)

„Šiesta smernica o DPH – ?lánok 5 ods. 3 písm. c) a ?lánok 13 B písm. d) bod 5 –
Sprostredkovanie plnenia týkajúceho sa prevodu akcií spoločností – Plnenie, ktoré zahŕňa aj
prevod vlastníctva nehnuteľného majetku patriaceho týmto spoločnostiam – Oslobodenie od dane“

Vo veci C-259/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa ?lánku 267 ZFEÚ, podaný
rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Holandsko) z 22. apríla 2011 a doručený Súdnemu
dvoru 26. mája 2011, ktorý súvisí s konaním:

DTZ Zadelhoff vof

proti

Staatssecretaris van Financiën,

SÚDNY DVOR (šiesta komora),

v zložení: predseda šiestej komory U. L?hmus, sudcovia A. Rosas (spravodajca) a C. G. Fernlund,

generálny advokát: N. Jääskinen,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zrete?om na písomnú ?as? konania,

so zrete?om na pripomienky, ktoré predložili:

- DTZ Zadelhoff vof, v zastúpení: B. van Zadelhoff, belastingadviseur,
- holandská vláda, v zastúpení: C. Wissels a C. Schillemans, splnomocnené zástupkyne,
- Európska komisia, v zastúpení: C. Soulay a W. Roels, splnomocnení zástupcovia,

so zrete?om na rozhodnutie prijaté po vypo?utí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná
bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu ?lánku 5 ods. 3 písm. c) a ?lánku
13 B písm. d) bodu 5 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych
predpisov ?lenských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej
hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23, ?alej len
„šiesta smernica“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi DTZ Zadelhoff vof (?alej len „DTZ Zadelhoff“) a

Staatssecretaris van Financiën (Štátny tajomník pre financie) vo veci kvalifikácie prevodu akcií spoločností, ktorý zahŕňa aj prevod vlastníctva nehnuteľného majetku patriaceho týmto spoločnostiam, na účely oslobodenia od dane z pridanej hodnoty (ale len „DPH“).

Právny rámec

Právo Únie

3 Podľa článku 2 ods. 1 šiestej smernice:

„Dani z pridanej hodnoty podlieha:

1. dodávka tovaru alebo služieb za úhradu [za protihodnotu – *neoficiálny preklad*] v rámci územia štátu zdaniteľnou osobou.“

4 Článok 5 ods. 1 a 3 šiestej smernice stanovujú:

„1. Pojem ‚dodávka tovarov‘ predstavuje prevod práva nakladať s hmotným majetkom na iného majiteľa [nakladať s hmotným majetkom ako vlastník – *neoficiálny preklad*].

...

3. členské štáty môžu považovať za hmotný majetok:

...

c) podiely alebo úastiť rovnocenné podielom [akcie – *neoficiálny preklad*] dávajúce ich držiteľovi *de jure* alebo *de facto* práva vlastníctva alebo držby nehnuteľného majetku alebo jeho časti.“

5 Článok 13 B šiestej smernice nazvaný „Iné oslobodenia od dane“ stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia spoločensťva, platí, že členské štáty oslobodia od dane nasledujúce položky za podmienok, ktoré stanovujú na účely zabezpečenia správnej a jednoznačnej aplikácie oslobodení od dane a na účely ochrany pred možnými daňovými únikmi, pred neplatením daní a pred ich zneužívaním:

...

d) nasledujúce plnenia:

...

5. plnenia vrátane sprostredkovania – s výnimkou spravovania a úschovy – týkajúce sa úastín [akcií – *neoficiálny preklad*], podielov v spoločnostiach a združeniach, dlhopisov a iných cenných papierov s výnimkou:

...

– práv alebo cenných papierov podľa článku 5 ods. 3.

...“

6 Podľa vnútroštátneho súdu Holandské kráľovstvo nevyužilo možnosť danú členským štátom v článku 5 ods. 3 písm. c) šiestej smernice.

Holandské právo

7 Článok 11 zákona o dani z obratu (Wet op de omzetbelasting) z 28. júna 1968 (Staatsblad 1968, č. 329) stanovuje:

„1. Za podmienok, ktoré upraví nariadením správny orgán, sú od dane oslobodené:

...

i) tieto dodávky tovaru a poskytnutie služieb:

...

(2) plnenia vzťahujúce sa na cenné papiere alebo iné kapitálové nástroje vrátane sprostredkovania, ale s výnimkou úschovy a spravovania, okrem dokumentov zakladajúcich právny nárok na tovar;

...“

Skutkové okolnosti vo veci samej a prejudiciálne otázky

8 Spoločnosť Faberge AB (ďalej len „Faberge“), usadená vo Švédsku, vlastnila nepriamo všetky akcie spoločnosti World Fashion Centre Amsterdam BV, ktorá bola vlastníčkou a prevádzkovateľkou veží I a II patriacich ku komplexu budov World Fashion Centre (ďalej len „WFC“) nachádzajúcich sa v Amsterdame (Holandsko). Faberge tiež nepriamo vlastnila 100 % akcií spoločnosti Faberge WF BV, ktorá bola vlastníčkou a prevádzkovateľkou veže IV patriacej k WFC.

9 Spoločnosť Stienstra BV Bedrijfshuisvesting (ďalej len „Stienstra“) usadená v 's-Hertogenbosch (Holandsko) nepriamo vlastnila všetky akcie spoločnosti De Herven III BV (ďalej len „De Herven“), ktorá bola vlastníčkou a prevádzkovateľkou komplexu kancelárskych priestorov Soetelieve, nachádzajúceho sa v tomto meste.

10 DTZ Zadelhoff vykonáva činnosti sprostredkovania a poradenstva v oblasti nehnuteľností.

11 Faberge poverila v roku 1999 DTZ Zadelhoff nájdením záujemcu o kúpu WFC, za čo mala byť DTZ Zadelhoff zaplatená odmena. Faberge si želala, aby sa prevod tohto komplexu uskutočnil formou prevodu akcií spoločností, ktoré ho nepriamo vlastnili. Požadovaná predajná cena akcií závisela takmer výlučne od trhovej hodnoty WFC ako nehnuteľnosti. DTZ Zadelhoff v rámci svojej úlohy našla zájemcu, ktorému boli akcie predané, pričom k ich odovzdaniu došlo v období od 5. októbra 1999 do 24. januára 2000.

12 Stienstra poverila v roku 2000 DTZ Zadelhoff nájdením záujemcov o kúpu kancelárskych priestorov Soetelieve, za čo mala byť DTZ Zadelhoff zaplatená odmena. Spôsobu nebolo uvedené, či sa prevedie vlastníctvo k danému komplexu, alebo vlastníctvo akcií spoločnosti De Herven. Napokon sa DTZ Zadelhoff podarilo nájsť zájemcu, ktorému boli akcie predané a odovzdané.

13 DTZ Zadelhoff nevystavila faktúru ani neodviedla DPH za poskytovanie služieb spoločnostiam Faberge a Stienstra spočívajúcich v hľadanií záujemcov o dané nehnuteľnosti.

Domnievala sa, že bu? tieto služby boli oslobodené od dane podľa ?lánku 11 ods. 1 písm. i) bodu 2 zákona o dani z obratu z 28. júna 1968, alebo nie sú v Holandsku zdaniteľné, pretože sa nepovažujú za služby poskytnuté na území Holandského krá?ovstva, ak objednávateľ nemá sídlo v tomto ?lenskom štáte.

14 Inspecteur van de Belastingdienst (alej len „inšpektor da?ového úradu“) dospel k záveru, že oslobodenie sa na tieto služby nevz?ahuje a že je ich potrebné považovať za poskytnuté na území Holandska, v dôsledku ?oho dodato?ne vymeral DPH za obdobie od 1. januára do 31. decembra 2000. Po podaní s?ažnosti touto spoločnosťou inšpektor da?ového úradu znížil výšku uvedeného dodato?ného výmeru.

15 DTZ Zadelhoff podala proti tomuto rozhodnutiu inšpektora da?ového úradu žalobu na Rechtbank te Haarlem (Obvodný súd v Haarleme), ktorý ju zamietol ako nedôvodnú. Proti danému rozsudku sa odvolala na Gerechtshof te Amsterdam (Odvolací súd v Amsterdame), ktorý potvrdil rozsudok prvostup?ového súdu. DTZ Zadelhoff teda podala kasa?ný opravný prostriedok na Hoge Raad der Nederlanden.

16 Hoge Raad der Nederlanden zastáva názor, že Gerechtshof te Amsterdam správne ur?il miesto, ktoré treba považovať za miesto, kde boli plnenia uskuto?nené. Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, má však pochybnosti o správnosti posúdenia plnenia spo?ívajúceho v prevode akcií spoločností, s ktorým je spojený aj prevod vlastníctva k nehnuteľnému majetku patriacemu týmto spoločnostiam, na účely oslobodenia od DPH.

17 Za týchto okolností Hoge Raad der Nederlanden rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa ?lánok [13 B písm. d) bod 5] šiestej smernice vykladať v tom zmysle, že aj plnenia, akými sú plnenia, ktoré poskytla da?ová dlžníka, ktoré sa v podstate vz?ahujú na nehnuteľnosti v držbe dotknutých spoločností a ich (nepriamy) prevod, patria do pôsobnosti tohto ?lánku len preto, že sa tieto plnenia týkali prevodu akcií spoločností a viedli k takémuto výsledku?

2. Platí výnimka z oslobodenia od dane uvedená v ?lánku [13 ?asti B písm. d) bode 5] druhej zarážke šiestej smernice aj v prípade, že ?lenský štát nevyužil možnosť ponúknutú v ?lánku [5 ods. 3 písm. c) tejto] smernice považovať podiely alebo akcie dávajúce ich držiteľovi *de iure* vlastnícke právo alebo právo držby nehnuteľného majetku za hmotný majetok?

3. Ak bude odpove? na predchádzajúcu otázku kladná: považujú sa za vyššie uvedené podiely a akcie aj akcie spoločností, ktoré priamo alebo nepriamo (cez dcérske alebo poddcérske spoločnosti) vlastní nehnuteľnosti, bez oh?adu na to, či tieto nehnuteľnosti prevádzkujú, alebo ich využívajú v rámci iného druhu podnikania?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej a druhej otázke

18 Svojou prvou a druhou otázkou, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate jednak pýta, či sa ?lánok 13 B písm. d) bod 5 šiestej smernice má vykladať v tom zmysle, že toto oslobodenie od DPH sa vz?ahuje aj na plnenia, akými sú plnenia poskytnuté v spore vo veci samej spoločnosťou DTZ Zadelhoff, ktorých cie?om je prevod akcií dotknutých spoločností a ktoré viedli k tomuto výsledku, ale ktoré sa v kone?nom dôsledku vz?ahujú na nehnuteľný majetok v držbe dotknutých spoločností a jeho (nepriamy) prevod, len preto, že ú?elom týchto plnení bol prevod akcií uvedených spoločností a viedli k takémuto výsledku, a jednak či výnimka z oslobodenia od dane uvedená v ?lánku 13 ?asti B písm. d) bode 5 druhej

zarážke platí aj v prípade, že členský štát nevyužil možnosť ponúknutú v článku 5 ods. 3 písm. c) tejto smernice považovať za hmotný majetok podiely alebo akcie dávajúce ich držiteľovi *de iure* alebo *de facto* vlastnícke právo alebo právo držby nehnuteľného majetku.

19 V prvom rade treba pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora predstavujú oslobodenia uvedené v článku 13 šiestej smernice autonómne pojmy práva Únie, ktorých účelom je zabrániť rozdielnemu uplatňovaniu režimu DPH v jednotlivých členských štátoch (pozri najmä rozsudky z 25. februára 1999, CPP, C-349/96, Zb. s. I-973, bod 15, ako aj z 10. marca 2011, Skandinaviska Enskilda Banken, C-540/09, Zb. s. I-1509, bod 19 a citovanú judikatúru).

20 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že výrazy použité na označenie týchto oslobodení sa majú vykladať doslovne, keďže tieto oslobodenia predstavujú výnimky zo všeobecnej zásady, podľa ktorej sa DPH vyberá z každého poskytnutia služieb, ktoré platiteľ dane uskutočňuje za protihodnotu (rozsudky z 20. novembra 2003, Taksatorringen, C-8/01, Zb. s. I-13711, bod 36; z 3. marca 2005, Arthur Andersen, C-472/03, Zb. s. I-1719, bod 24, a z 21. júna 2007, Ludwig, C-453/05, Zb. s. I-5083, bod 21).

21 Výklad týchto výrazov však musí byť v súlade s cieľmi sledovanými oslobodeniami od dane uvedenými v článku 13 šiestej smernice a musí rešpektovať požiadavky zásady daňovej neutrality, ktorá je vlastná spoločnému systému DPH. Toto pravidlo doslovného výkladu preto neznamena, že by sa oslobodenie od dane uvedené v tomto článku 13 malo vykladať spôsobom, ktorý by mu odnímal jeho účinky (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. júna 2007, Haderer, C-445/05, Zb. s. I-4841, bod 18, a z 19. novembra 2009, Don Bosco Onroerend Goed, C-461/08, Zb. s. I-11079, bod 25).

22 Presnejšie, pokiaľ ide o rozsah článku 13 B písm. d) bodu 5 šiestej smernice, Súdny dvor konštatoval, že plnenia týkajúce sa akcií a iných cenných papierov sú plneniami na trhu cenných papierov a že obchodovanie s cennými papiermi zahŕňa úkony, ktoré menia právnu a finančnú situáciu medzi účastníkmi (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. júna 1997, SDC, C-2/95, Zb. s. I-3017, body 72 a 73, ako aj z 29. októbra 2009, SKF, C-29/08, Zb. s. I-10413, bod 48).

23 Pojem „plnenia... týkajúce sa cenných papierov“ v zmysle článku 13 B písm. d) bodu 5 šiestej smernice sa teda týka plnení, ktoré môžu vytvárať, meniť alebo rušiť práva a povinnosti účastníkov k cenným papierom (pozri najmä rozsudky z 13. decembra 2001, CSC Financial Services, C-235/00, Zb. s. I-10237, bod 33, a SKF, už citovaný, bod 48).

24 Pokiaľ ide o skutkové okolnosti v spore vo veci samej, medzi žalobkyňou, holandskou vládou a Európskou komisiou je nesporné, že spoločnosť Fabège a Stienstra sa s využitím služieb spoločnosti DTZ Zadelhoff podarilo predáť a previesť akcie, ktoré nepriamo vlastnil.

25 V tejto súvislosti nie je relevantné to, že Stienstra neuviedla, keď poverila DTZ Zadelhoff hľadáním záujemcov o kúpu komplexu kancelárskych priestorov Soetelieve, či sa má na kupujúcich previesť vlastníctvo tohto komplexu, alebo vlastníctvo akcií spoločnosti De Herven. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že v súlade s cieľmi systému DPH zabezpečiť právnu istotu a uľahčiť úkony vlastné uplatňovaniu dane treba s výnimkou mimoriadnych prípadov zohľadniť objektívnu povahu dotknutého plnenia (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. apríla 1995, BLP Group, C-4/94, Zb. s. I-983, bod 24, a SKF, už citovaný, bod 47). Bez ohľadu na prípadné pôvodné zámery spoločnosti Stienstra teda spočívala objektívna povaha plnenia, ku ktorému napokon došlo, v plnení týkajúcom sa akcií, a preto ho treba až na výnimky ako také plnenie aj zohľadniť.

26 Po druhé, čo sa presnejšie týka otázky, či sa na plnenia poskytnuté spoločnosťou DTZ Zadelhoff, ktoré sú sporné vo veci samej, vzťahuje pojem „sprostredkovanie“ uvedený v článku 13

B písm. d) bode 5 šiestej smernice, treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že z tohto ustanovenia vyplýva, že spojenie „vrátane sprostredkovania“ sa nesnaží o definovanie hlavného obsahu oslobodenia stanoveného týmto ustanovením, ale jeho cieľom je rozšíriť pôsobnosť tohto spojenia aj na činnosti sprostredkovania (rozsudok CSC Financial Services, už citovaný, bod 38).

27 Takže bez toho, aby bolo potrebné sa zaoberať presným rozsahom pojmu „sprostredkovanie“, ktorý sa objavuje aj v ďalších ustanoveniach šiestej smernice, najmä v článku 13 B písm. d) bodoch 1 až 4, treba konštatovať, že v súvislosti s uvedeným bodom 5 sa tento pojem týka činnosti vykonávanej sprostredkovateľom, ktorý nemá postavenie zmluvnej strany v zmluve o finančnom produkte a ktorého činnosť sa odlišuje od poskytovania typických zmluvných plnení, ktoré poskytujú strany takejto zmluvy. Sprostredkovanie je totiž služba poskytnutá zmluvnej strane a tou odmenená ako samostatná činnosť sprostredkovania. Táto činnosť môže spočívať okrem iného v informovaní zmluvnej strany o možnosti uzatvorenia takej zmluvy, v skontaktovaní sa s druhou zmluvnou stranou a dohodnutí podrobností vzájomných plnení v mene klienta a na jeho účet. Cieľom takejto činnosti je urobiť všetko pre to, aby zmluvné strany zmluvu uzatvorili bez toho, aby mal sprostredkovateľ vlastný záujem na jej obsahu (rozsudok CSC Financial Services, už citovaný, bod 39).

28 Cieľom činností sprostredkovania a poradenstva poskytnutých spoločnosťou DTZ Zadelhoff v spore vo veci samej spočívajúcich v hľadani záujemcov o kúpu nehnuteľností, ktoré boli následne predané a ich vlastníctvo prevedené pomocou prevodu akcií, za čo jej mala byť zaplatená odmena, bolo, aby spoločnosti Faberge a Stienstra uzavreli, každá s príslušným záujemcom, kúpnu zmluvu bez toho, aby DTZ Zadelhoff mala vlastný záujem na obsahu týchto zmlúv. V dôsledku toho sa na uvedené činnosti vzťahuje pojem „sprostredkovanie“ týkajúce sa akcií v zmysle článku 13 B písm. d) bodu 5 šiestej smernice.

29 Po tretie treba overiť, či sa na tieto činnosti podliehajúce oslobodeniu podľa článku 13 B písm. d) bodu 5 šiestej smernice nevzťahuje výnimka, ktorá je uvedená v tomto bode 5 druhej zarážke.

30 Z článku 13 B písm. d) bodu 5 druhej zarážky šiestej smernice vyplýva, že bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia práva Únie, členské štáty oslobodia najmä plnenia – vrátane sprostredkovania – týkajúce sa akcií, podielov v spoločnostiach a združeniach, dlhopisov a iných cenných papierov, s výnimkou práv alebo cenných papierov podľa článku 5 ods. 3 tejto smernice.

31 V súlade s článkom 5 ods. 3 písm. c) šiestej smernice môžu členské štáty považovať za hmotný majetok najmä podiely alebo akcie dávajúce ich držiteľovi *de iure* alebo *de facto* práva vlastníctva alebo držby nehnuteľného majetku či jeho časti.

32 Akcie dávajúce ich držiteľovi *de iure* alebo *de facto* práva vlastníctva alebo držby nehnuteľného majetku či jeho časti, akými sú predmetné akcie v spore vo veci samej, preto môžu členské štáty považovať za hmotný majetok na účely DPH.

33 Je nesporné, že Holandské kráľovstvo túto možnosť nevyužilo.

34 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že členské štáty sa môžu slobodne rozhodnúť, či využijú možnosť ponúknutú článkom 5 ods. 3 šiestej smernice, pričom môžu stanoviť aj určité podmienky, ak tieto podmienky zásadne nezmenia povahu ponúknutej možnosti, keďže neexistuje nijaké ustanovenie šiestej smernice, ktoré by v tejto súvislosti akýmkoľvek spôsobom obmedzovalo uvedenú diskretnú právomoc členských štátov (rozsudok zo 4. októbra 2001, „Goed Wonen“, C-326/99, Zb. s. I-6831, bod 34).

35 Hoci článok 5 ods. 3 šiestej smernice umožňuje za hmotný majetok považovať všetky

príslušné práva alebo za taký majetok považovať len jedno, prípadne niektoré z týchto práv, podľa daného ustanovenia je tiež možné obmedziť to, čo sa bude považovať za taký majetok, len na tie práva, ktoré spĺnia presné kritériá stanovené dotknutým členským štátom (rozsudok „Goed Wonen“, už citovaný, bod 34).

36 Bolo by naproti tomu len ažko zlužiteľné so štruktúrou šiestej smernice, keby sa pripustilo, že odkaz v článku 13 B písm. d) bode 5 druhej zarážke tejto smernice na jej článok 5 ods. 3 sa týka všetkých práv alebo cenných papierov uvedených v tomto poslednom ustanovení bez ohľadu na to, či členský štát využil možnosť ponúknuť týmto ustanovením.

37 Taký výklad potvrdzujú aj *travaux préparatoires* k šiestej smernici. Ako uviedla Komisia vo svojich písomných pripomienkach, jej návrh šiestej smernice [COM(73) 950 final] v článku 5 ods. 1 stanovoval, že podiely alebo akcie dávajúce ich držiteľovi *de iure* alebo *de facto* práva vlastníctva alebo držby nehnuteľného majetku alebo jeho časti sa majú za každých okolností považovať za nehnuteľný majetok, ktorého sa týkajú.

38 Z dôvodovej správy k uvedenému návrhu smernice vyplýva, že Komisia sa domnievala, že „cieľom považovania uvedených v odseku 1 je, aby zo zrejmých dôvodov neutrality podliehali [DPH] plnenia, ktoré sú z hospodárskeho hľadiska rovnocenné s dodaním nehnuteľného majetku alebo jeho časti“.

39 Po tom, ako Komisia predložila niekoľko ďalších návrhov, sa však Rada Európskych spoločenstiev napokon rozhodla pre iné znenie, ktoré členským štátom umožní, pričom ich však k tomu nezaväzuje, aby „podiely alebo akcie dávajúce ich držiteľovi *de iure* alebo *de facto* práva vlastníctva alebo držby nehnuteľného majetku alebo jeho časti“ považovali za hmotný majetok.

40 V tejto súvislosti treba pripomenúť, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, že hoci je pravda, že výrazy použité na označenie oslobodení uvedených v článku 13 šiestej smernice sa majú vykladať doslovne, keďže tieto oslobodenia predstavujú výnimky zo všeobecnej zásady, podľa ktorej sa DPH vyberá z každého poskytnutia služieb, ktoré platiteľ dane uskutoční za protihodnotu (pozri najmä rozsudky z 26. júna 2003, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring, C-305/01, Zb. s. I-6729, bod 63, ako aj z 19. apríla 2007, Velvet & Steel Immobilien, C-455/05, Zb. s. I-3225, bod 14), nie to nemožno na tom, že doslovný výklad nesmie oslobodenie obmedzovať spôsobom, ktorý nenachádza oporu v znení predmetného ustanovenia. Takýto prístup by totiž odporoval cieľom systému DPH, ktorými je najmä zabezpečiť právnu istotu (pozri v tomto zmysle rozsudok SKF, už citovaný, body 46 a 47).

41 Zásada daňovej neutrality tiež nemôže viesť k výkladu, ktorý by bol v rozpore so znením článku 13 B písm. d) bodu 5 šiestej smernice v spojení s jej článkom 5 ods. 3.

42 Na prvú a druhú otázku preto treba odpovedať, že článok 13 B písm. d) bod 5 šiestej smernice sa má vykladať v tom zmysle, že toto oslobodenie od DPH sa vzťahuje na plnenia, akými sú plnenia poskytnuté v spore vo veci samej, ktorých cieľom je prevod akcií dotknutých spoločností a ktoré viedli k tomuto výsledku, ale ktoré sa v konečnom dôsledku vzťahujú na nehnuteľný majetok v držbe týchto spoločností a ich (nepriamy) prevod. Výnimka z tohto oslobodenia uvedená v tom istom bode 5 druhej zarážke sa neuplatní v prípade, že členský štát nevyužil možnosť ponúknuť v článku 5 ods. 3 písm. c) tejto smernice považovať podiely alebo akcie dávajúce ich držiteľovi *de iure* alebo *de facto* vlastnícke právo alebo právo držby nehnuteľného majetku za hmotný majetok.

O tretej otázke

43 Vzhľadom na odpoveď na prvú a druhú otázku nie je potrebné odpovedať na tretiu otázku

položenú vnútroštátnym súdom.

O trovách

44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo zatiaľ v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdný dvor (šiesta komora) rozhodol takto:

Článok 13 B písm. d) bod 5 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, sa má vykladať v tom zmysle, že toto oslobodenie od dane z pridanej hodnoty sa vzťahuje na plnenia, akými sú plnenia poskytnuté v spore vo veci samej, ktorých cieľom je prevod akcií dotknutých spoločností a ktoré viedli k tomuto výsledku, ale ktoré sa v konečnom dôsledku vzťahujú na nehnuteľný majetok v držbe týchto spoločností a ich (nepriamy) prevod. Výnimka z tohto oslobodenia uvedená v tom istom bode 5 druhej zarážke sa neuplatní v prípade, že členský štát nevyužil možnosť ponúknutú v článku 5 ods. 3 písm. c) tejto smernice považovať podiely alebo akcie dávajúce ich držiteľovi *de iure* alebo *de facto* vlastnícke právo alebo právo držby nehnuteľného majetku za hmotný majetok.

Podpisy

* Jazyk konania: holandčina.